

Obvodní soud pro Prahu 4  
28. pluku 1533/29b  
100 83 Praha 10

Otec: Luboš Meszner

narozen [REDACTED]

trvale bytem: [REDACTED]

Syn:

Petr Meszner

narozen [REDACTED]

trvale bytem: [REDACTED]

přechodně bytem: [REDACTED]

**Návrh na předběžné opatření**

S ohledem na skutečnost, že **nepochopením podstaty** mého žalobního návrhu ze dne 17. června 2010, došlo ze strany Obvodního soudu pro Prahu 4 také k vydání **naprosto zmatečného** usnesení č.j. 55 C 56/2010 ze dne 8. září 2010, kterým byl **zamítnut** můj návrh na vydání předběžného opatření a byl tím **zcela zmařen účel předběžných opatření**, který nelze nahradit případným odvolání proti tomuto usnesení, jsem **nucen** opakovně podat návrh na vydání předběžného opatření, kterým by byly prozatímně upraveny poměry účastníků řízení do rozhodnutí ve věci.

Rozsudkem č. j. P 129/2003 OS Praha 4 ze dne 16. listopadu 2006 ve spojení s rozsudkem MS v Praze č. j. 28 Co 568, 569, 570/2007 MS v Praze ze dne 2. dubna 2008 mi byla stanovena vyživovací povinnost částkou 6 500,- Kč měsíčně, kdy soud vycházel z mých možností, které soud vykonstruoval na základě křivého znaleckého posudku a v rozporu s čl. 4 Listiny základních práv a svobod mi vyměřil výživné pouze podle svojí momentální nálady.

Od poslední úpravy výživného **nepochybně došlo k celé řadě změn poměrů, které zakládají novou úpravu výživného**. Zásadní změnou je pak především to, že jsem nikdy neměl a ani v současné době nemám příjem, ze kterého soud vycházel při předchozí úpravě výživného, kdy soud tento příjem vykonstruoval za **nestandardních** okolností při výběru soudního znalce, který do značné míry ohrožuje důvěryhodnost justice. Další změnu poměrů je také skutečnost, že při poslední úpravě poměrů soud při stanovení vyživovací povinnosti vycházel pouze ze svojí momentální nálady, kdy zde nebyl metodický pokyn Ministerstva spravedlnosti k určování výživného, který by v duchu právního státu v souladu s čl. LZPS sjednocoval rozhodování soudů v této věci.

Věc je vedena pod č.j. 55 C 56/2010 u OS pro Prahu 4. Zde však díky skutečnému či pouze fingovanému nedostatku inteligence soudkyně JUDr. Smitkové dochází k neopodstatněným průtahům v řízení, kdy naprosto nelogicky zcela převrátila smysl mého žalobního návrhu, ale navíc lživě tvrdí, že v žalobním návrhu musí být uvedena konkrétní částka tak, aby byl žalobní petit přesný, konkrétní a vykonatelný, přestože existují tisíce rozsudků, které žádné konkrétní částky ve svém petitu nemají, a přesto jsou přesné, konkrétní a vykonatelné (např. svěřování dětí do péče matek). Stejně tak je vykonatelný i žalobní petit, který vychází z metodického pokynu Ministerstva spravedlnosti k určování výživného, ve kterém je uvedena pouze příslušná procentní sazba z čistého příjmu, kdy si i silně mentálně zaostalý člověk dokáže na kalkulačce spočítat výslednou částku. Navíc se nemůže jednat o pevně stanovenou částku, kdy na rozdíl od soudců ostatní občané jakési „druhé kategorie“ např. nemají nemocenskou v plné výši platu, nemají každý rok stejný příjem a nemohu si rozhodnout o zrušení snížení svých platů.

Je zde tedy splněna jedna z podmínek, kterou má na mysli ustanovení § 102 odst. 1) o. s. ř., neboť je naprosto nezbytné prozatímně upravit poměry účastníků řízení, kdy pokud bych měl i nadále plnit výživné částkou 6 500,- Kč při posledním známém prokázaném příjmu ve výši 9 977,- Kč měsíčně, jednalo by se o soudem povolené vykořisťování. Pokud by se připustil takový výklad práva, jaký „předvedl“ soud ve svém odůvodnění usnesení ze dne 8. září 2010, **který by ponechával prakticky volné pole k jeho zneužívání, hrozil by u druhé strany sporu vznik pocitu nespravedlnosti a bezmoci, a v důsledku toho nedůvěry ve spravedlnost a v právní stát. Smyslem práva je spravedlivě regulovat společenské vztahy. Umožněním zneužívat právo, tedy zakládáním nespravedlnosti, se však samotný smysl práva popírá** (viz. nálezný ÚS sp. zn. I.ÚS 266/10).

Je zde však splněna i druhá podmínka, kterou má na mysli § 102 odst. 1) o. s. ř., kdy je zde do značné míry ohrožen výkon rozhodnutí ve věci samé, kdy pokud bych dále plnil nepřiměřené

výživné a byl ve sporu úspěšný, žalovaný syn by mezi tím nepochybně výživné spotřeboval, a protože je pravděpodobně nemajetný, kdy jeho vlastní matka zpronevěřila jeho úspory (na kterých jsem se také podílel) a pravděpodobně ani není výdělečně činný, jen velmi těžko bych se domáhal vrácení případného přeplatku na výživném. Na druhou stranu jsem však ponecháním tohoto stavu vystaven možné právní šikaně prostřednictvím orgánů činných v trestním řízení pro neplnění vyživovací povinnosti nebo prostřednictvím výkonu rozhodnutí (exekucí). Z mojí strany pak ničemu nebrání prozatímní zrušení vyživovací povinnosti, kdy pokud bych byl ve sporu neúspěšný, neměl by žalovaný naprosto žádný problém s vymožením pohledávky a bylo by možné dále pokračovat v rozprodávání rodinného majetku (který si do hrobu neodnesu) a dále ho spotřebovávat jako výživné. **Pokud by se připustil takový výklad práva, který by ponechával prakticky volné pole k jeho zneužívání, hrozil by u druhé strany sporu vznik pocitu nespravedlnosti a bezmoci, a v důsledku toho nedůvěry ve spravedlnost a v právní stát. Smyslem práva je spravedlivě regulovat společenské vztahy. Umožněním zneužívat právo, tedy zakládáním nespravedlnosti, se však samotný smysl práva popírá** (viz. náleží ÚS sp. zn. I.ÚS 266/10).

Vydání předběžného opatření ani nebrání skutečnost, že návrh na vydání předběžného opatření je podobný samotnému žalobnímu návrhu, kdy pokud by platila tato nesmyslná teze, pak by nemělo žádný smysl podávat jakékoliv návrhy na předběžná opatření a zákonodárce si mohl ušetřit čas s vymyšlením příslušných ustanovení Občanského soudního řádu o předběžných opatřeních. Svědčí tomu také především dosavadní praxe soudů, kdy zcela běžně předběžným opatřením svěřují děti do péče jednoho z rodičů, který se samotným žalobním návrhem domáhá svěření dítěte do svojí výlučné péče.

Pro nezbytnost dočasné úpravy poměrů také svědčí skutečnost, že i částečné neplnění vyživovací povinnosti po dobu 4 měsíců naplňuje znaky trestného činu zanedbání vyživovací povinnosti, a bylo tedy povinností soudu o výživném pravomocně rozhodnout nejpozději ve lhůtě 4 měsíců včetně případného odvolacího řízení. Od podání návrhu na úpravu výživného již uplynuly 3 měsíce a díky naprosto neopodstatněným průtahům v řízení ze strany OS pro Prahu 4 je již naprosto nereálné, aby ve lhůtě 4 měsíců bylo ve věci pravomocně rozhodnuto včetně případného odvolacího řízení, kdy ještě ani nebylo nařízeno jednání u soudu I. stupně. **Pokud by se připustil takový výklad práva, který by ponechával prakticky volné pole k jeho zneužívání, hrozil by u druhé strany sporu vznik pocitu nespravedlnosti a bezmoci, a v důsledku toho nedůvěry ve spravedlnost a v právní stát. Smyslem práva je spravedlivě regulovat společenské vztahy. Umožněním zneužívat právo, tedy zakládáním nespravedlnosti, se však samotný smysl práva popírá** (viz. náleží ÚS sp. zn. I.ÚS 266/10).

Za této situace ani nemám jinou možnost, než podat návrh na předběžné opatření, kterým budou dočasně upraveny poměry do doby pravomocného rozhodnutí ve věci č.j. 55 C 56/2010 tak, abych nemohl být opakovaně exekučně a trestněprávně šikanován pro neplnění povinnosti, kterou **reálně nejsem schopen plnit!**

**V rámci předběžného opatření se dožadují stanovení vyživovací povinnosti v souladu s metodickým pokynem Ministerstva spravedlnosti k určování výživného, kdy syn spadá do kategorie 18 a více let se sazbou 19 – 25 %. Podle mého posledního známého skutečného příjmu dle přiznání k dani z příjmu za rok 2009 činí můj čistý příjem částku 9 977,- Kč měsíčně. Dožadují se tedy předběžně stanoveného výživného v částce 1 896,- Kč počínaje měsícem podání žalobního návrhu, tedy počínaje měsícem červen 2010**

**s tím, že se jedná o dočasně stanovenou vyživovací povinnost, která může být následně ještě v řízení č. j. 55 C 56/2010 upravena a případný rozdíl bude doplacen nebo vrácen.**

Luboš Meszner